

vinger. Det vilde være et stort Fremskridt, og det forekommer mig, at kan man se bort fra Tvangsarvingernes Forventninger og Rettigheder, kan man langt mere se bort fra Udavingers Forventninger og Rettigheder.

I øvrigt skal jeg kun gentage, hvad de andre Talere have sagt, at det er et Lovforslag, der fortjener hurtig Fremme, og jeg kan heller ikke se, at der i Henseende til Formen er noget væsentligt at indvende.

Berntsen: Paa egne og nærmeste Meningsfællers Vegne vil jeg ogsaa varmt anbefale det foreliggende Forslag til at nyde velvillig Fremme her i Tinget. Det er jo en bekendt Sag, at fra gammel Tid have Kvinderne i vort Samfund som ogsaa i de forskellige Stater været betragtede som en underordnet Medhjælp for Manden. Manden var den raadende, og Kvinden var den, der havde at adlyde og følge. Selv en Mand som Digteren Holberg, hvem vi jo her i Landet i saa mange Henseender skyldte Tak, fordi han i saa høj Grad har bidraget til vor kulturelle Udvikling, var jo en stor Kvindehader, og saavidt jeg husker, paastod han, at han havde ikke mindre end 60 Beviser for, at Kvinder ikke vare rigtige Mennesker. Den Tankegang ere vi jo heldigvis komne bort fra her i Landet, men det er dog højst mærkeligt at se, hvor faa Fremskridt man har gjort, der ere faa Love der er udkommet med Hensyn til Kvinders Retsstilling i vort Land, siden Grundloven af 5. Juni 1849 udkom. Det er jo kun nogle ganske enkelte Love, der ere givne herom, og de have alle naturligt Præg af, at det er Mændene, der vedtage disse Love. Lovforslagets Motiver oplyse saaledes, at de faa Love, der ere givne om Kvindernes Retsstilling siden Grundlovens Givelse, ere Lov af 29. December 1857 om lige Arv for Mand og Kvinde, Lov af 7. Maj 1880 om gift Kvindens Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed, Lov af 7. April 1899 om Formueforholdet mellem Ægtefæller og Lov af 13. Marts 1903 om Meddelelse af Fuldmyndighedsbevilling til Kvinder.

Udenfor disse Love har man jo i meget ringe Grad befattet sig med Kvindens Retsstilling, derimod har man paa adskillige Omraader, hvad jeg hilser med Glæde, givet Kvinderne Adgang til selvstændigt Erhverv. At Kvinderne ikke benytte denne Adgang i saa stor Udstrækning, som det var ønskeligt, er en Sag for

sig, men det er noget, der altid kan rette sig med Tiden. Saalænge Kvinderne ikke havde Adgang til selvstændigt Erhverv, var en ugift Kvinde jo henvist til at søge Ægteskab, hvis hun ikke havde tilstrækkelige Midler til sit Ophold, og det anser jeg for det mest ydmygende for en Kvinde at gifte sig for at blive forsørget.

Jeg hilser altsaa dette Lovforslag med Glæde som et nyt Fremskridt i Retning af i højere Grad at ligestille Kvinder med Mænd i de Forhold, her ere paa Tale, og jeg skal derfor varmt anbefale Lovforslaget til velvillig Fremme. Hvis et Udvalg kommer til at behandle denne Sag nærmere, vil jeg henstille, at man ikke i for høj Grad følger den ærede første Taler (Sveistrup) og heller ikke den ærede sidste Taler (Deuntzer) i Retning af at knytte ny Bestemmelser til det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, man handler i Kvindesagens velforstaaede Interesse, hvis man i alt væsentligt indskrænker sig til den Affattelse, Lovforslaget har faaet, og jeg vil advare imod, at man knytter alt for mange ny Spørgsmaal til det.

Justitsministeren (Alberti): Efter de faldne Udtalelser synes det, at man kan spaa det foreliggende Lovforslag en ret rolig og let Gang gennem dette høje Ting, men jeg tror nok — og deri er jeg ganske enig med den ærede sidste Taler (Berntsen) —, at Betingelsen for denne lette og rolige Gang gennem Tinget er, at man ikke gaar udenfor Lovforslagets Rammer. Thi saasnart man gaar udenfor Lovforslagets Rammer og har et eller andet særligt Ønske, som man vil have med ind i det, tror jeg, der fra forskellige Sider vil rejse sig forskellige Meninger, og at Lovforslaget, saa langt fra at være et Forslag, hvorom alle her i Tinget i Overensstemmelse med de faldne Udtalelser ville kunne enes, let vil kunne blive et Stridens Æble i forskellige Henseender.

Naar det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) og i Forbindelse med ham det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) pegede paa den Anomali, der vilde fremkomme derved, at en Enke, der ikke var

Rettelser.

Sp. 1204, L. 4. f. o., og
— 1205, L. 19. f. n.: „214,000 Kr.“, læs: „217,000 Kr.“